

MIJN TORENLIED

DOOR

MARTIN PERMYS.

I.

Eens zijn de nevelen losgeschoven:
Zij gleden aan en golfdén zacht
Zwevend tusschen de takken, en boven
De smalle gracht.

Eén van hen kwam van verre — daar ergens
Waar 't Leven opstaat, blank en broos —
Tot hij dien avond, na hemelen zwervens,
Den toren koos.

En hij is om de stem der klokken gegleden
Waar 'k met mijn woorden onder ging,
En sedert draag ik de ziel der steden,
En 'k zing, en 'k zing!

Mijn lied, het werd uit den nevel geboren,
Toen 't één maal zich zóó hoog verhief,
Mijn lied en mijn lief, wij hebben den toren
Als kindren lief.
